

[Egy nyári délután a kertben...]

Egy nyári délután a kertben
ültél olvasva és, ahogy
megérintettelek, riadtan
néztél fel, mint az állatok,

ha részegen belép a gazda:
kezében széna és kötél,
a születés irtózatától
üvöltő gyermek visszatér,

elég egy pillanat – hiába
hegedt reá az értelem.
Most bámulok az őszi tájra,
s hogy vétkeztem, beismerem;

hogyan bántottalak annyiszor,
s mégis te oltottad ki vágyam –
a szégyenemre ráakódott
éjek mocskából hajt ki árnyam.

1971. IX. 25. / Magántulajdon

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)